

Αλήθειες και ψέματα για τη σφαγή του Κατίν

Το βιβλίο του Χρήστου Κεφαλή «Υπόθεση Κατίν» (Επίκεντρο, 2017) είναι καρπός επίμονης και μεθοδικής μελέτης, ενδελεχούς και διεξοδικής έρευνας των πηγών και των ιστορικών δεδομένων.

Ταυτόχρονα είναι και μια θαρραλέα και μαχητική υπεράσπιση της ιστορικής αλήθειας, μια ευθύβολη πολεμική εναντίον των νεοσταλινικών του σημερινού ΚΚΕ που πλαστογραφούν ανενδοίαστα την ιστορία.

Νομίζουμε ότι ξέρουμε τα πάντα, ή τουλάχιστον πολλά, για τις ωμότητες και τις θηριωδίες που σημάδεψαν την ιστορία του εικοστού αιώνα.

Διαβάζοντας όμως αξιόλογες μελέτες, όπως αυτή του Κεφαλή για το Κατίν, ανακαλύπτουμε ότι υπάρχουν σελίδες της ιστορίας στις οποίες το ψέμα πήρε τη θέση της αλήθειας, όπου με άλλα λόγια η ιστορική αλήθεια παραχαράχθηκε προκειμένου να υποταχθεί στην πολιτική σκοπιμότητα.

Στη συλλογική συνείδηση κυριαρχεί ακόμη και σήμερα στη χώρα μας η εικόνα μιας ειρηνικής Σοβιετικής Ένωσης, που δέχθηκε την επίθεση της ναζιστικής Γερμανίας στις 22 Ιουνίου 1941.

Αντίθετα, δεν είναι ευρέως γνωστά τα όσα έγιναν στην κατεχόμενη από τους Σοβιετικούς ζώνη της Πολωνίας στα χρόνια 1939-1941. Τότε που εκατοντάδες χιλιάδες Πολωνοί είχαν συλληφθεί και εκτοπιστεί και πολλές δεκάδες χιλιάδες εκτελέστηκαν ή πέθαναν σε φυλακές και στρατόπεδα.

Το έγκλημα στο Κατίν είναι ένας μόνον κρίκος αυτής της μακράς αλυσίδας βιαιοτήτων. Αυτή η βάρβαρη πράξη μαζικής εξόντωσης αποτελεί ακόμη ένα τραγικό επεισόδιο από την ιστορία του σταλινικού τρόμου.

Η σφαγή του Κατίν χαρακτηρίζεται ωστόσο από ένα ιδιαίτερο γνώρισμα που τη διακρίνει από όλα τα άλλα μαζικά εγκλήματα που διαπράχθηκαν στον εικοστό αιώνα: συνδέθηκε με ένα ψέμα που άντεξε επί περίπου μισό αιώνα.

Καταβλήθηκαν επίμονες και συστηματικές προσπάθειες από τους ίδιους τους θύτες για να διαγραφεί το έγκλημά τους από την ιστορία και να σβήσει από τη συλλογική μνήμη.

Ας ξετυλίξουμε όμως πρώτα το κουβάρι των γεγονότων.

Στις 23 Αυγούστου 1939, υπογράφηκε στη Μόσχα το Σύμφωνο Ρίμπεντροπ-Μολότοφ, ένα σύμφωνο μη επίθεσης μεταξύ της ναζιστικής Γερμανίας και της σταλινικής ΕΣΣΔ.

Το σύμφωνο συνοδευόταν από μυστικό πρωτόκολλο που διαιρούσε την Ανατολική Ευρώπη σε δύο σφαίρες επιρροής και προέβλεπε μεταξύ άλλων τον διαμελισμό της Πολωνίας.

Στις 1 Σεπτεμβρίου 1939, η χιτλερική Γερμανία θα εισβάλει στην Πολωνία. Δύο βδομάδες αργότερα, στις 17 Σεπτεμβρίου, μονάδες του Κόκκινου Στρατού θα εισβάλουν και θα καταλάβουν το 52% των πολωνικών εδαφών.

Στη διάρκεια της στρατιωτικής κατοχής της χώρας του από τις δύο σκληρότερες δικτατορίες του εικοστού αιώνα, ο πολωνικός λαός θα πληρώσει βαρύτατο τίμημα σε ανθρώπινες ζωές και σε υλικές καταστροφές.

Οι Πολωνοί αιχμάλωτοι πολέμου συγκεντρώθηκαν από τους Σοβιετικούς σε τρία στρατόπεδα, που βρίσκονταν στη Ρωσία και την Ουκρανία: του Κοζέλσκ, του Οστάσκοφ και του Σταρομπέλσκ.

Ο Μπέρια, πιθανότατα σε συνεννόηση ή μετά από προτροπή του Στάλιν, με έκθεσή του προς το Πολιτικό Γραφείο του ΚΚΣΕ, εισηγήθηκε τη μαζική εξόντωσή τους. Οι Πολωνοί αξιωματικοί θεωρούνταν άλλωστε ορκισμένοι εχθροί της σοβιετικής εξουσίας.

Επρόκειτο για επιστήμονες, καθηγητές, δικηγόρους, γιατρούς, διανοούμενους, καλλιτέχνες, πολιτικούς, μορφωμένους επαγγελματίες.

Με την εξόντωση αυτής της ελίτ η πολωνική κοινωνία θα έμενε ακέφαλη, ανίκανη για ισχυρή αντίσταση στις δυνάμεις κατοχής.

Η εισήγηση του Μπέρια εγκρίθηκε από τον Στάλιν και από το Πολιτικό Γραφείο και έπειτα δόθηκαν οι σχετικές εντολές στους επαγγελματίες δήμιους της NKVD.

Έτσι, τον Απρίλιο-Μάιο του 1940, περίπου 22.000 Πολωνοί αξιωματικοί εκτελέστηκαν εν ψυχρώ, με μια τουφεκιά στον σβέρκο και θάφτηκαν σε ομαδικούς τάφους. Αυτό το μαζικό έγκλημα κρατήθηκε μυστικό από τους Σοβιετικούς θύτες.

Για την τύχη των αθώων θυμάτων δεν ενημερώθηκαν καν οι οικογένειές τους και οι συγγενείς τους. Εξάλλου, μετά το έγκλημα, οι οικογένειες των δολοφονημένων εκτοπίστηκαν στο Καζακστάν.

Και βέβαια η εξόριστη στο Λονδίνο πολωνική κυβέρνηση του Σικόρσκι ποτέ δεν πήρε κάποια απάντηση από τη Μόσχα σχετικά με την τύχη των «αγνοούμενων» από το 1939 Πολωνών αξιωματικών.

Όταν ο γερμανικός στρατός προωθήθηκε προς την Ανατολή, ανακάλυψε τους ομαδικούς τάφους με τα χιλιάδες πτώματα στο δάσος του Κατίν, τον Απρίλιο του 1943.

Ο ίδιος ο Γκέμπελς εκμεταλλεύτηκε προπαγανδιστικά αυτό το εύρημα για να κλονίσει την αντιχιτλερική συμμαχία, δημιουργώντας προβλήματα στις σχέσεις της Μόσχας με την εξόριστη πολωνική κυβέρνηση.

Οι Σοβιετικοί αρνήθηκαν τις γερμανικές κατηγορίες, υποστηρίζοντας ότι οι Πολωνοί αξιωματικοί είχαν συλληφθεί και εξοντωθεί από τους ναζί τον Αύγουστο του 1941.

Η αλήθεια για τη σφαγή στο Κατίν κρατήθηκε μυστική επί πολύ καιρό. Το Κρεμλίνο κατέβαλε κάθε δυνατή προσπάθεια για να φορτώσει την ευθύνη στους ναζιστές, οι οποίοι βέβαια, την ίδια περίοδο, είχαν διαπράξει τρομερές φρικαλεότητες σε όλες τις περιοχές που είχαν καταλάβει.

Για την τεκμηριωμένη εξιστόρηση των γεγονότων, ο Κεφαλής στηρίζεται στέρεα στα αποτελέσματα της μεθοδικής έρευνας έγκυρων ιστορικών, που αξιοποίησαν όλες τις διαθέσιμες πρωτογενείς πηγές.

Χάρη σε αυτές τις έρευνες και χάρη στο μερικό άνοιγμα των σοβιετικών αρχείων τα τελευταία χρόνια, σήμερα γνωρίζουμε καλά ποιοι ακριβώς ήταν εκείνοι που έδωσαν τις εντολές για τη σφαγή, ακόμη και ποιοι ήταν εκείνοι που τις εκτέλεσαν.

Γνωρίζουμε επίσης τις κατοπινές μεθοδεύσεις τους για τη συγκάλυψη και την πλαστογράφηση της ιστορικής αλήθειας: συνέλαβαν Πολωνούς συνεργάτες των ναζί και υπό την απειλή της εκτέλεσης, τους υποχρέωσαν να κάνουν ψευδείς δηλώσεις,

ανέθεσαν σε ειδική επιτροπή να ερευνήσει το έγκλημα στο Κατίν, το τελικό πόρισμα της οποίας (Εκθεση Μπούρντενκο) βασίστηκε σε σημείωμα που είχαν συντάξει εκείνοι που είχαν οργανώσει τις εκτελέσεις κ.ο.κ.

Στη διάρκεια της Δίκης της Νυρεμβέργης, οι Σοβιετικοί προσπάθησαν με κάθε μέσο να εγκριθούν τα συμπεράσματα της Εκθέσης Μπούρντενκο από το Διεθνές Δικαστήριο, το οποίο όμως αρνήθηκε να τα αποδεχθεί εξαιτίας της έλλειψης βάσιμων στοιχείων και αποδείξεων.

Ωστόσο, επί περίπου μισό αιώνα, η σοβιετική προπαγάνδα κατόρθωνε να πείθει τον υπόλοιπο κόσμο ότι το έγκλημα στο Κατίν το είχαν διαπράξει οι ναζί.

Η αλήθεια για την ενοχή του σταλινικού καθεστώτος άρχισε να αποκαλύπτεται μετά την «περεστρόικα» και την «γκλάσνοστ», στα τέλη της δεκαετίας του 1980. Και μόνον από τη δεκαετία του 1990 θα ριχτεί πλήρες φως στην υπόθεση Κατίν και θα αναγνωριστεί με τον πιο επίσημο τρόπο ότι το έγκλημα διαπράχθηκε με διαταγή της σταλινικής ηγεσίας. Θα δημοσιοποιηθούν μάλιστα στην πορεία και όλες οι σχετικές αποδείξεις και τα στοιχεία.

Στη χώρα μας ωστόσο τα στελέχη του ΚΚΕ και οι αρθρογράφοι του «Ριζοσπάστη» επιμένουν να προβάλλουν και να υποστηρίζουν τη σταλινική εκδοχή για το Κατίν, αναμασώντας κραυγαλέα ψεύδη και παραχαράσσοντας αναίσχυντα και αδίστακτα την ιστορική αλήθεια.

Ο Κεφαλής ανασκευάζει πειστικά και συντρίβει μία προς μία όλες τις ψευδολογίες, τις πλαστογραφίες και τις απάτες των νεοσταλινικών δημοσιολόγων του ΚΚΕ (των Ν. Μπογιόπουλου, Ε. Βαγενά, Μ. Μαΐλη, Α. Γκίκα, Σ. Λουκά κ.ά.). Αποκαλύπτει μάλιστα τις βασικές πηγές της αρθρογραφίας τους, που είναι διάφοροι ακραίοι αντιδραστικοί συνωμοσιολόγοι και τσαρλατάνοι «ερευνητές», συχνά με φασιστικές συμπάθειες και με αντισημιτικές απόψεις!

Η κυριότερη πηγή είναι ο ακροδεξιός και συμπαθών των ναζί Γιούρι Μούχιν, ένας «Ρώσος Λιακόπουλος», που δεν είναι καν ιστορικός, ο οποίος δηλώνει «πατριώτης» και αντικομμουνιστής! Στα βιβλία του συνδυάζει μεγαλορωσικό σοβινισμό, αντισημιτισμό και φιλοσταλινισμό.

Τα σαθρά επιχειρήματα του Μούχιν αναμηνυκάζουν και άλλοι ανάλογοι φυράματος απολογητές του σταλινισμού, όπως ο Αμερικανός Γκρόβερ Φουρ και οι Ρώσοι Σλομπότκιν, Ζούκοφ και Ιλιούχιν.

Όπως δείχνει ο Κεφαλής, στον εξωραϊσμό και την εξύμνηση των σοβινιστικών και καταπιεστικών πρακτικών του Στάλιν συγκλίνουν και συνασπίζονται ο ρωσικός νεοφασισμός με τον φιλοσταλινικό κομμουνισμό.

«Η συμπόρευση του ΚΚΕ -γράφει χαρακτηριστικά- με φασιστοειδή τύπου Μούχιν και σοβινιστές ή ανερμάτιστους ιστορικούς και προσωπικότητες όπως οι Σλομπότκιν, Φουρ, Ιλιούχιν, Ζούκοφ κ.ά. δεν είναι τυχαία. Απορρέει από την όλη τωρινή διαδικασία σταλινικής αναπαλαίωσης, που κάνει αναγκαία μια απολογία της σταλινικής κτηνωδίας».

Πράγματι, το να δηλώνει κανείς σήμερα σταλινικός -όπως το κάνει η ηγεσία του ΚΚΕ- σημαίνει ουσιαστικά ότι δικαιολογεί τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τα γκουλάγκ, τις μαζικές εκκαθαρίσεις, τις δίκες της Μόσχας, τον «μεγάλο τρόμο», τον λιμό στην Ουκρανία και μια σειρά μαζικά εγκλήματα που άφησαν πίσω τους εκατομμύρια νεκρούς.

Όλα αυτά, όσο αποτρόπαια και αν είναι, θεωρούνται αναγκαία βήματα στην πορεία της ανθρωπότητας προς τον σοσιαλισμό.

Ο ιστορικός σταλινισμός ξαναέγραφε την ιστορία και πλαστογραφούσε μεθοδικά τα γεγονότα, προκειμένου, για παράδειγμα, να υποβαθμιστεί ο ρόλος του Τρότσκι και άλλων μπολσεβίκων ηγετών στην επανάσταση και να υπογραμμιστεί αντίθετα η πρωταγωνιστική συμβολή του Στάλιν.

Δεν δίσταζε να χαλκεύει και να παραποιεί στοιχεία, για να κατασκευάζει ψευδή κατηγορητήρια με βάση τα οποία ο Στάλιν οδηγούσε τους ίδιους τους συντρόφους του στο εκτελεστικό απόσπασμα.

Οι σημερινοί θλιβεροί επίγονοι θεωρούν «επαναστατικό» και «κομμουνιστικό» τους χρέος να δικαιολογούν σε κάθε περίπτωση τη σταλινική πολιτική, ακόμη και αν αυτή η στάση υπαγορεύει -όπως στην περίπτωση του Κατίν- την παραγνώριση ή και την παραχάραξη της ιστορικής αλήθειας.

Έτσι και οι αρθρογράφοι του «Ριζοσπάστη», καθοδηγούμενοι από τον τυφλό κι επιθετικό φανατισμό τους, αγνοούν τα πορίσματα της σοβαρής ιστορικής έρευνας και εμπιστεύονται τις συνωμοσιολογικές ψευδολογίες αντιδραστικών απατεώνων. Αποκρύπτουν από το αναγνωστικό τους κοινό αντικειμενικά διαπιστωμένα και τεκμηριωμένα ιστορικά γεγονότα, τροποποιούν αυθαίρετα χρονολογίες και ημερομηνίες, παραποιούν το νόημα δηλώσεων και τοποθετήσεων που αποσπώνται από τα συμφραζόμενά τους και παρουσιάζονται με τρόπο που αλλοιώνει το περιεχόμενό τους.

Η στοιχειώδης διανοητική εντιμότητα επιβάλλει σε όσους έχουν δημόσιο λόγο τον κριτικό έλεγχο όλων των δεδομένων, τη διασταύρωση των στοιχείων, την αποφυγή εκείνης της ιδεολογικής προκατάληψης που γεννάει δογματική τύφλωση, ανειλικρίνεια και υποκρισία, υπεκφυγές και ψέματα.

Οι δημοσιολόγοι του νεοσταλινικού ΚΚΕ αρνούνται πεισματικά την αναμέτρηση με τα

πραγματικά ιστορικά δεδομένα της υπόθεσης Κατίν. Τους ενδιαφέρει μόνον η επικράτηση της δικής τους «αλήθειας», που, όπως δείχνει ο Κεφαλής, κρύβει πίσω της ένα βουνό απάτης, ψευδών, πλαστογραφιών, θράσους και αναισχυντίας.

URL:

<https://goo.gl/UKb7A4>

Keyword: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΠΙΚΕΝΤΡΟ

Date: 2018-03-18, 18:44:27

Source: efsyn.gr